DOMSTOLENS DOM
13. marts 1985*

I sag 93/84

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent G. Marenco og M.-J. Jonczy, den juridiske tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos M. Beschel, den juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Den franske Republik, ved F. Renouard og Ph. Pouzoulet, udenrigsministeriets retsafdeling, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Den franske Republiks ambassade,

sagsøgt,

der er anlagt i medfør af EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, andet afsnit, og hvori der er nedlagt påstand om, at det statueres, at Den franske Republik har undladt at opfylde en forpligtelse, der påhviler den i henhold til traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har efterkommet Kommissionens beslutning af 8. februar 1983 om støtte til fiskerivirksomheder med henblik på bevarelsen af beskæftigelsen i fiskeriet,

har

DOMSTOLEN

sammensat af afdelingsformand G. Bosco, fungerende præsident, afdelingsformand C. Kakouris, dommerne T. Koopmans, U. Everling, Y. Galmot, R. Joliet og T. F. O'Higgins,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

**

afsagt følgende

* Processprog: Fransk.

** og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 30. januar 1985,

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 2. april 1984, har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber i medfør af EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, andet afsnit, anlagt sag med påstand om, at det statueres, at Den franske Republik har undladt at opfylde en forpligtelse, der påhviler den i henhold til traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har efterkommet Kommissionens beslutning 83/313 af 8. februar 1983 om den franske regerings støtte til fiskerivirksomheder med henblik på bevarelsen af beskæftigelsen i fiskeriet (EFT L 169, s. 32).

2 Det fremgår af betragtningerne til denne beslutning, at den omtvistede støtte i praksis har bestået af et tilskud på 0,105 FF pr. liter forbrugt dieselolie, som er blevet ydet til alle fiskerivirksomheder. Det fremgår endvidere, at den franske regering har gjort gældende, at forbruget af brændstof blot er den målestok, der er blevet anvendt i forbindelse med beregningen af støtten, men at denne skulle betragtes som en beskæftigelsesstøtte. Formålet med den har været at afbøde følgerne for fiskeriflåden af den voldsomme stigning i driftsomkostningerne, de mindre fangster og stigningen i fiskeriaktiviteterne.

3 Det fremgår ligeledes af betragtningerne til beslutningen, at støtten i Frankrig har været ydet regelmæssigt siden 1974, at Kommissionen godkendte, at den blev ydet i 1974 og 1975, og at Kommissionen ikke rejste indvendinger imod dens fornyelse i 1977. I 1980 besluttede Kommissionen imidlertid at iværksætte proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, idet den fandt, at støtten på dette tidspunkt ikke længere kunne anses som en midlertidig støtte, men derimod nu måtte betragtes som en driftsstøtte uden reel modydelse fra modtagernes side, og at den havde en betydelig direkte indflydelse på samhandelen mellem medlemsstaterne. Under forløbet af denne procedure, nemlig i december 1981, anmodede Kommissionen efter at være blevet gjort bekendt med, at den franske regering havde besluttet at fordoble støtten fra juli 1981, denne om at bekræfte, at dette var tilfældet, hvilket skete, idet den franske regering samtidig i medfør af traktatens

artikel 93, stk. 3, gav Kommissionen underretning om, at støtten ville blive videreført og fordoblet i 1982. Også for denne støttes vedkommende besluttede Kommissionen at indlede proceduren i henhold til artikel 93, stk. 2.

4 Efter forløbet af de ovennævnte procedurer fastslog Kommissionen ved beslutning 83/313, at den pågældende støtte ydet i Frankrig fra 1979 til 1982 var uforenelig med fællesmarkedet, jfr. traktatens artikel 92, hvorfor en sådan støtte ikke længere måtte ydes. Endvidere blev det pålagt adressaten for beslutningen, Den franske Republik, inden en måned efter meddelelsen af beslutningen, der skete den 5. april 1983, at underrette Kommissionen om de foranstaltninger, der var blevet truffet for at efterkomme den.

5 Efter at have anmodet om og opnået en forlængelse af fristen for at underrette Kommissionen om de trufne foranstaltninger meddelte den franske regering, at den var af den opfattelse, at indførelsen af støtten havde bidraget til gennemgribende strukturelle ændringer i fiskerisektoren, at den endvidere ikke lagde hindringer i vejen for handelen med fiskeriprodukter mellem medlemsstaterne, og at den endelig ikke medførte nogen fordrejning af konkurrencen.

6 Efter at have modtaget dette svar meddelte Kommissionen den franske regering, at den ikke på baggrund af de meddelte oplysninger fandt anledning til at ændre sin opfattelse, og at den trufne beslutning derfor måtte stå ved magt. Kommissionen anmodede den franske regering om inden fire uger at underrette den om, hvilke foranstaltninger der var blevet truffet for at efterkomme beslutningen. Da den franske regering ikke reagerede på henvendelsen, anlagde Kommissionen denne sag.

7 I svarskriftet har den franske regering gjort gældende, at Kommissionen ikke har godtgjort, at den omtvistede støtte påvirker samhandelen mellem Frankrig og de øvrige medlemsstater, eller at den fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencen inden for Fællesskabet. Støtten har tværtimod ikke haft virkninger, der medfører, at den er uforenelig med traktatens artikel 92, stk. 1.

8 Kommissionen har gjort gældende, at den franske regering hermed anfægter beslutningens lovlighed, hvilket imidlertid er en indsigelse, der ikke kan tages i betragtning, idet den franske regering har undladt på den i traktatens artikel 173

angivne måde at gøre den gældende inden udløbet af den i denne bestemmelse foreskrevne frist på to måneder efter, at beslutningen er blevet meddelt.

9 Domstolen finder at måtte lægge det af Kommissionen anførte til grund. I henhold til traktatens artikel 189 er en beslutning bindende i alle enkeltheder for den, som den angiver at være rettet til. Den franske regering har ikke anfægtet beslutning 83/313 inden for den fastsatte frist, og som fastslået i Domstolens dom af 12. oktober 1978 (Kommissionen mod Belgien, 156/77, Sml. 1978, s. 1881), kan den derfor ikke under denne sag anfægte de vurderinger af faktisk og retlig art, som ligger til grund for Kommissionens vedtagelse af den.

10 Det af den franske regering anførte vil herefter ikke kunne tages i betragtning, hvorfor det må fastslås, at Den franske Republik har undladt at opfylde en forpligtelse, der påhviler den i henhold til traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har efterkommet Kommissionens beslutning 83/313 af 8. februar 1983 om den franske regerings støtte til fiskerivirksomheder med henblik på bevarelsen af beskæftigelsen i fiskeriet.

Sagens omkostninger

11 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Sagsøgte har tabt sagen og bør derfor afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Ved ikke inden for den fastsatte frist at have efterkommet Kommissionens beslutning 83/313 af 8. februar 1983 om den franske regerings støtte til fiskerivirksomheder med henblik på bevarelsen af beskæftigelsen i fiskeriet har Den franske Republik undladt at opfylde en forpligtelse, der påhviler den i henhold til traktaten.

2) Den franske Republik betaler sagens omkostninger.

Bosco Kakouris Koopmans

Everling Galmot Joliet O'Higgins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. marts 1985.

P. Heim
Justitssekretær

G. Bosco
Afdelingsformand, fungerende præsident